

## Arrest

nr. 308 591 van 20 juni 2024  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE  
Amerikalei 95  
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juni 2020 met nummer 236 864.

Gezien het arrest van de Raad van State van 26 januari 2023 met nummer 255.600 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 juni 2020 met nummer 236 864 wordt vernietigd en de zaak wordt verwezen naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaten M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 februari 2019 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van een ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonbroer, A.A.L., die de Spaanse nationaliteit heeft.

Op 19 augustus 2019 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 21 augustus 2019 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van een ander familielid dat ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van zijn schoonbroer.

Op 20 februari 2020 neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

*In uitvoering van artikel 52, 54, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2019 werd ingediend door:*

*Naam: L. Voornaam: B.*

*Nationaliteit: Marokko*

*[...]*

*Verblijvende te/verklaard te verblijven te: W. 9, 2600 Antwerpen*

*om de volgende reden geweigerd: 3*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 21.08.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn schoonbroer, zijnde A.A.L., van Spaanse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].*

*Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2 0 van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, 52, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'*

*Artikel 47/3, 52 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2 0, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.*

*Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, 52 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

- *reispaspoort Marokko (...) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.08.2015 te Den Bosch zonder in- of uitreisstempels*
- *'attestation de non profession' n 0 317/CD/DAA dd. 12.04.2019*
- *'attestation du revenu' n° 135 dd. 15.04.2019 (jaren 2017-2019)*
- *echtscheidingsakte (4V3211) dd. 09.10.2015 (uitspraak dd. 01.05.2015) op naam van betrokkene met bijbehorende beschikking*
- *schrijven 'verklaring geregistreerd inkomen 2017' en 'verklaring geregistreerd inkomen 2018' dd. 10.05.2019*
- *kadastraal attest dd. 17.05.2019 geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 20.11.2017, 22.12.2017, 25.01.2018, 28.02.2018, 28.03.2018, 25.04.2018, 28.05.2018 en 25.06.2018; bijbehorende bewijzen van geldafhalingen*
- *huurovereenkomst dd. 20.10.2017 op naam van betrokkene voor het adres [...] Breda' - schrijven ING dd. 28.11.2017 op naam van betrokkene*
- *ongepersonaliseerde kwitanties*

*Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 20.02.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.08.2019.*

*In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:*

- uittreksel Basisregistratie Personen dd. 21.10.2015 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij in de periode 25.07.2013 - 27.10.2014 was ingeschreven als niet-ingezetene: uit deze gegevens blijkt dat betrokkene in deze periode was geregistreerd als niet-ingezetene (een registratie als niet-ingezetene houdt niet in dat betrokkene in deze periode een effectief verblijfsrecht had in Nederland).
- 'attest geen inkomsten 2017-2018' waarin de Nederlandse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de jaren 2017-2018 geen officiële geregistreeerde (belastbare) inkomsten had in Nederland; er dient opgemerkt te worden dat deze gegevens niet uitsluiten dat betrokkene kon beschikken over overige, niet-belastbare inkomsten.

*Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 09.06.2009 in België woonachtig is. De huidige weigering van het verblijfsrecht aan betrokkenen zorgt niet voor een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon.*

*Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende of en wanneer betrokkene legaal verbleef in Nederland. Er kan vanuit gegaan worden dat betrokkene voor zijn komst naar België illegaal verbleef in Nederland; louter de vaststelling dat er op 20.10.2017 een huurovereenkomst werd afgesloten op naam van de referentiepersoon kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het tegendeel. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat Nederland dient beschouwd te worden als land van herkomst of origine van betrokkene.*

*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen documenten werden voorgelegd. Het gegeven dat betrokkene op 20.02.2019 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.*

*Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, en dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.*

*Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2 0 van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 20 van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden*

*genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."*

Verzoeker stelt op 23 maart 2020 tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Met arrest nr. 236 864 van 15 juni 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 23 juli 2020 stelt verzoeker tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State. Met arrest nr. 255.600 van 26 januari 2023 vernietigt de Raad van State het bestreden arrest van de Raad en verwijst hij de zaak naar de anders samengestelde Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en luidt als volgt:

*"SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN ARTIKEL 4711 2 0 VAN DE VREEMDELINGENWET; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL; EN VAN HET UNIERECHT.*

1 .

*De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.*

*Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:*

*"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.*

*Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "*

*Daarnaast bepaalt artikel 62, 52 van de Vreemdelingenwet het volgende:*

*"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"*

*Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.*

*Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:*

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

*De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.*

*Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).*

2.

*Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).*

*Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

3.

*Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige — bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid — ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.*

*Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.*

*Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.*

4.

*In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).*

*De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.*

5.

*De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).*

*Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:*

*"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

*a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste*

*instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*

*b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.*

*Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. "*

*Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde "andere" familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.*

*De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.*

*Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:*

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."*

*Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:*

*"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.*

*De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."*

*6.*

*Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.*

*Om te beginnen werden er maar liefst 8 bewijzen van geldstortingen voorgelegd, gericht aan verzoeker met bijhorende bewijzen van geldafhalingen (STUK 3).*

*De motivering hieromtrent maakt deel uit van de vorige bijlage 20 dd. 19.08.2019 (STUK 4), waarnaar verwerende partij verwijst, zodoende deze motivering integraal deel uitmaakt van huidige bestreden beslissing en verzoeker er wel op wenst te antwoorden.*

*In de vorige bijlage 20 wordt immers gesteld dat deze geldverzendingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon.*

*Evenwel zijn deze geldverzendingen wél afkomstig van het gezin van de referentiepersoon. Deze "derde" betreft immers de echtgenote van de referentiepersoon en dus de zus van verzoeker. Laatstgenoemden vormen dus een gehuwd koppel en hebben een gemeenschappelijk vermogen. Deze geldverzendingen, die duidelijk afkomstig zijn van het gezin van de referentiepersoon vanwege de referentiepersoon, als deze vanwege de broer/echtgenoot, dienen dus in rekening te worden gebracht.*

*Ook de Raad van State oordeelde reeds in deze zin (RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050 STUK 5). In genoemd arrest werd beslist dat de echtgenote van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk ook rekening dient te worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam. Deze rechtspraak werd overgemaakt aan de gemeente, tesamen met de andere stukken.*

*Voor het overige worden deze bewijzen van geldverzendingen niet betwist door verwerende partij; er wordt bijvoorbeeld niet gesteld dat deze te beperkt of te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs.*

*Daar de enige motivering van verwerende partij - zijnde dat deze geldverzendingen niet afkomstig zouden zijn vanwege de referentiepersoon - duidelijk wordt weerlegd aan de hand van hetgeen hierboven wordt gesteld, mag men er bijgevolg vanuit gaan dat de geldverzendingen door verwerende partij kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van het ten laste zijn.*

*Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn schoonbroer en zus. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door (het gezin van) de referentiepersoon.*

*Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds véér zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.*

7.

*Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.*

*Om te beginnen heeft verzoekers twee attesten voorgelegd uit Marokko, om aan te tonen dat hij aldaar geen enkele professionele activiteit heeft (STUK 6) en dus ook geen enkele vorm van inkomsten heeft (STUK 7).*

*Daarnaast heeft verzoeker tevens zijn onvermogensheid in Nederland aangetoond. Inderdaad, voor verzoeker naar België kwam in het kader van de gezinshereniging, verbleef verzoeker in Nederland. Nederland was dus het land van zijn gewone verblijfplaats voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging (zie tevens supra: ook de geldverzendingen werden door (het gezin van) de referentiepersoon overgemaakt vanuit België aan verzoeker in Nederland).*

*Dat verzoeker effectief in Nederland verbleef, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging in België, bewijst verzoeker aan de hand van de volgende documenten:*

- Huurovereenkomst (STUK 8);
- Paspoort, afgeleverd in Den Bosch op 27.08.2015, zonder inreis- of uitreisstempels;
- Echtscheidingsakte dd. 09.10.2015 (STUK 9) met bijhorende beschikking (STUK 10);
- Brief van ING op naam van verzoeker, gericht aan zijn adres (STUK 11);
- Afschrift uit de basisregistratie van personen (STUK 12);
- Geldverzendingen vanwege de referentiepersoon naar verzoeker in Nederland (zie supra - STUK 3).

*Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat dat voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging effectief verbleef in Nederland.*

*Zo stelt verwerende partij letterlijk: "louter de vaststelling dat er op 20.10.2017 een huurovereenkomst werd afgesloten op naam van de referentiepersoon kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het tegendeel".*

*Dit wijst evenwel op een gebrekkig onderzoek vanwege verwerende partij, daar deze huurovereenkomst helemaal niet werd afgesloten op naam van de referentiepersoon, maar dus wel op naam van verzoeker zelf.*

*Verzoeker toont wel degelijk aan dat hij in Nederland verbleef was voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Alle voorgelegde stukken tonen dit aan.*

*Verzoeker bewijst met andere woorden dat hij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging fysiek aanwezig was in Nederland en dat dit dus zijn land van herkomst is.*

*Door het tegendeel te stellen, schendt verwerende partij de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*Vervolgens heeft verzoeker, met betrekking tot het bewijs van zijn onvermogensheid in Nederland de volgende attesten voorgelegd:*

- Verklaring geen inkomen 2017 (STUK 13);
- Verklaring geen inkomen 2018 (STUK 14);
- Verklaring geen onroerende goederen (STUK 15).

Met betrekking tot deze eerste twee attesten, die reeds werden voorgelegd naar aanleiding van de vorige aanvraag tot gezinshereniging, stelde verwerende partij in de vorige bijlage 20 dd. 19.08.2019, dat deze attesten niet verklaren dat verzoeker geen inkomsten had.

Verzoeker is hier bij de huidige aanvraag aan tegemoet gekomen door een nieuwe verklaring voor te leggen (STUK 16). Dit betreft een officieel attest van de Nederlandse autoriteiten en heeft betrekking op elke vorm van inkomen ("géén inkomsten").

Wat het attest van geen onroerende goederen betreft (STUK 15); hierover ontbreekt zowel in de huidige bestreden beslissing, als in de vorige bijlage 20 dd. 19.08.2019, elke motivering over. Hier mag men dus een impliciete aanvaarding uit afleiden vanwege verwerende partij.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogenheid aangetoond aan de hand van het voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat hij geen enkele vorm inkomsten had, én geen eigendommen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogenheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten dat erop wijzen dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 17). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Verzoeker herhaalt dat de geldbewijzen in se niet worden betwist door verwerende partij, en dus worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn. Het enige argument dat verwerende partij hierover aanhaalt - zijnde dat de geldverzendingen door een "derde" zijn gebeurd wordt op afdoende wijze hierboven weerlegd. De geldverzendingen en dus de financiële ondersteuning op zich worden bijgevolg aanvaard door verwerende partij.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogenheid in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het "ten laste" zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 18).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund

door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus."

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia"). " (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Part. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001 , 22.)

Deze invulling van het begrip "ten laste" werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn schoonbroer (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond."

2.1.2. Verzoeker diende een aanvraag in met het oog op de gezinshereniging met zijn Spaanse schoonbroer die in België verblijft, gestoeld op artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :  
[...]*

*2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”*

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt verder wat volgt:

*“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”*

Verzoeker moet dus aantonen dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst, ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, in casu zijn Spaanse schoonbroer. De verwerende partij is van oordeel dat hij dit niet doet.

Verzoeker betwist niet dat niet is aangetoond dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Daarentegen meent hij dat hij wél heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst. Met betrekking tot deze voorwaarde stelt verzoeker terecht dat de hoedanigheid van “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat dit familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Bij het onderzoek of verzoeker ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst, heeft de verwerende partij vooreerst geoordeeld dat niet blijkt dat Nederland dient beschouwd te worden als land van herkomst of origine van verzoeker omdat niet blijkt dat hij er legaal verbleef.

Verzoeker betoogt dienaangaande dat de verwerende partij het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel schendt door te stellen dat Nederland niet het land van herkomst is. Hij wijst erop dat hij afdoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging fysiek aanwezig was in Nederland en dat dit dus zijn land van herkomst is.

Wat betreft het begrip “in het land van herkomst” heeft de Raad van State in zijn cassatie-arrest van 26 januari 2023 gewezen op het volgende:

*“Als land van herkomst hoeft niet noodzakelijk te worden beschouwd het land waarvan de aanvrager om gezinshereniging oorspronkelijk afkomstig is. Weliswaar met betrekking tot artikel 2.2 van de voornoemde richtlijn 2004/38, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Rahman [...] immers overwogen:*

*‘Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking ‘land van herkomst’ aldus met worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde land van herkomst in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart ‘ten laste’ van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen’.*

De Raad van State concludeert dat *“uit de enkele vaststelling dat de derdelander in een bepaald land illegaal verbleef, [...] niet op wettige wijze [kan] worden afgeleid dat dit land niet mag worden beschouwd als land van herkomst”*. (RvS 26 januari 2023, nr. 255.600)

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de thans bestreden beslissing niet betwist, en zelfs uitdrukkelijk aanvaardt, dat verzoeker voor zijn komst naar België illegaal verbleef in Nederland. Verzoeker kan dus worden bijgetreden waar hij stelt dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt gesteld dat Nederland niet kan worden beschouwd als zijnde het land van herkomst.

Evenwel leidt deze vaststelling op zich niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Het kwam immers aan de verwerende partij toe om te beoordelen of verzoeker "ten laste" was van de referentiepersoon toen hij, voorafgaand aan de aanvraag, in Nederland verbleef. De Raad stelt in dat verband vast dat de verwerende partij, ondanks de overweging betreffende het land van herkomst, in wezen wel heeft beoordeeld of verzoeker heeft aangetoond in Nederland "ten laste" te zijn geweest van de referentiepersoon, met andere woorden: of hij heeft aangetoond dat hij in Nederland materieel gesteund werd door de referentiepersoon en dat deze steun noodzakelijk was om in zijn basisbehoeften te voorzien.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

*"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

*(...)*

*- schrijven 'verklaring geregistreerd inkomen 2017' en 'verklaring geregistreerd inkomen 2018' dd. 10.05.2019*

*- kadastraal attest dd. 17.05.2019*

*- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 20.11.2017, 22.12.2017, 25.01.2018, 28.02.2018, 28.03.2018, 25.04.2018, 28.05.2018 en 25.06.2018; bijbehorende bewijzen van geldafhalingen (...)*

*Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvraag gezinshereniging dd. 20.02.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 19.08.2019.*

*[...]*

*In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd:*

*[...]*

*- 'attest geen inkomsten 2017-2018' waarin de Nederlandse belastingdienst verklaart dat betrokkene in de jaren 2017-2018 geen officiële geregistreerde (belastbare) inkomsten had in Nederland; er dient opgemerkt te worden dat deze gegevens niet uitsluiten dat betrokkene kon beschikken over overige, niet-belastbare inkomsten."*

Zoals verzoeker zelf ook aanvoert, maken de motieven uit de vorige bijlage 20, door de verwijzing ernaar in de thans bestreden beslissing, integraal deel uit van huidige bestreden beslissing. Het feit dat hij tegen deze eerdere beslissing geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend en die beslissing dus definitief in het rechtsverkeer is, doet daaraan geen afbreuk. De stukken werden opnieuw voorgelegd in het kader van de nieuwe aanvraag en de verwerende partij kon ervoor opteren om ze op dezelfde wijze te beoordelen dan wel om ze, eventueel in het licht van bijkomende stukken, op een andere wijze te beoordelen. In casu worden de motieven uit de vorige beslissing hernomen in de thans bestreden beslissing, hetgeen ze opnieuw vatbaar maakt voor een toetsing in rechte.

In de beslissing van 19 augustus 2019 wordt het volgende uiteengezet:

*"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:*

*(...)*

*- schrijven 'verklaring geregistreerd inkomen 2017' en 'verklaring geregistreerd inkomen 2018' dd. 10.05.2019 Waarin de Nederlandse autoriteiten verklaren dat ze voor de jaren 2017- 2018 geen inkomsten op naam van betrokkene geregistreerd hebben, of omdat er geen inkomensgegevens gekend zijn, of omdat de aangifte van betrokkene nog niet werd verwerkt. Ze verklaren niet dat betrokkene in deze periode geen inkomsten had. Deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

*- kadastraal attest dd. 17.05.2019 waaruit blijkt dat betrokkene in de periodes 01.01/2017 — 31.12.2018 geen onroerende eigendommen bezat in Nederland*

*- bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 20.11.2017, 22.12.2017, 25.01.2018, 28.02.2018, 28.03.2018, 25.04.2018, 28.05.2018 en 25.06.2018; bijbehorende bewijzen van geldafhalingen: echter, deze geldstortingen zijn niet afkomstig van de referentiepersoon.*

*(...)"*

Verzoeker hekelt dat de verwerende partij concludeert dat het ten laste zijn niet afdoende is aangetoond, hoewel hij 8 bewijzen van geldstortingen gericht aan verzoeker en bijhorende geldafhalingen heeft voorgelegd die betrekking hebben op de periode tijdens dewelke hij in Nederland verbleef. Verzoeker betoogt dat de geldstortingen niet afkomstig zijn van een derde, maar van het gezin van de referentiepersoon, namelijk van diens echtgenote die tevens verzoekers zus is. Hij stelt dat de referentiepersoon en verzoekers zus een gehuwd koppel zijn en derhalve een gemeenschappelijk vermogen hebben. Hij stelt dat deze geldstortingen dus in rekening moeten worden gebracht en meent dat deze wel degelijk het financieel ten

laste zijn aantonen, temeer nu de verwerende partij voor het overige deze bewijzen van geldverzendingen niet betwist.

In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker erkent dat de geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon. Zelfs aangenomen dat de stortingen afkomstig zijn van verzoekers zus, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij betoogt dat ze in rekening moesten worden gebracht bij de beoordeling van het ten laste zijn. De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 257.760 van 26 oktober 2023 immers het volgende gesteld over het in aanmerking nemen van geldstortingen afkomstig van de echtgenote van de referentiepersoon in de situatie van "andere familieleden", zoals in casu:

*"Zowel de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet als artikel 3, tweede lid, a), van richtlijn 2004/38 hebben dus duidelijk betrekking op de relatie tussen de aanvrager van het verblijfsrecht en de referentiepersoon zelf en niet tussen de aanvrager en de echtgenoot of partner van de referentiepersoon.*

16. Verzoeker verwijst naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 9 januari 2007 in de zaak C-1/05, *Jia tegen Zweden*, en 16 januari 2014 in de zaak C-423/12, *Reyes tegen Zweden*, waarin voor het ten laste zijn een feitelijke situatie wordt aanvaard waarbij het familielid wordt gesteund door de Unieburger of diens echtgenoot.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat deze arresten betrekking hebben op artikel 1.1, d), van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 'inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten', waarin uitdrukkelijk worden vermeld "de verwanten in opgaande of neergaande lijn van deze onderdanen en van hun echtgenoot, die te hunnen laste komen, ongeacht hun nationaliteit".

17. Bijgevolg vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest zonder schending van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet overwegen:

*"De verzoekende partij betwist niet dat de betrokken geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon en in die zin aldus afkomstig zijn van 'een derde', zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing aangeeft. Zij voert echter aan dat deze geldstortingen gebeurden door haar zus L. B., de wettelijk samenwonende partner van de referentiepersoon, en dus wel degelijk afkomstig zijn uit het gezin van de referentiepersoon. Zij stelt dat de voormelde zus en de referentiepersoon een wettelijk samenwonend koppel vormen en een gemeenschappelijk vermogen hebben, zodat het niet opgaat om deze geldverzendingen om deze reden niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de aanvraag. In dit verband verwijst zij nog naar een arrest van de Raad van State waarin volgens haar werd geoordeeld dat de partner van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk rekening moet worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam. De Raad wijst erop dat uit de bewoordingen van noch de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet noch artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn blijkt dat een 'ander familielid' dat niet ten laste is van de Unieburger zelf, maar van een echtgenoot of partner van de Unieburger, in aanmerking zou komen voor een verblijf. Zowel de vreemdelingenwet als de Burgerschapsrichtlijn vereisen voor de 'andere familieleden' een ten laste zijn van de burger van de Unie zelf. Dit in tegenstelling tot de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, 3° en 4° van de vreemdelingenwet en artikel 2, tweede lid, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn, die uitdrukkelijk voorzien dat niet alleen de bloedverwanten in op- en neergaande lijn van de burger van de Unie zelf, maar ook die van zijn echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner een verblijfsrecht hebben. In deze zin moet ook de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie worden begrepen. In het arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk verwezen naar materiële ondersteuning 'door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot' (pt. 35). Dit wordt herhaald in het latere arrest *Reyes*, waarin verwezen wordt naar materiële ondersteuning 'door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot' (pt. 21). Beide arresten hebben echter betrekking op de kernfamilieleden in de zin van artikel 2, tweede lid, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn, die aldus op grond van de uitdrukkelijke bewoordingen van de toepasselijke bepaling, zowel bloedverwanten van de Unieburger zelf als van zijn echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner kunnen zijn. Ook al kunnen de voormelde arresten gehanteerd worden om het begrip 'ten laste' inhoudelijk te interpreteren, het zou ingaan tegen de bewoordingen van de relevante bepalingen van de Burgerschapsrichtlijnen met betrekking tot de kernfamilieleden enerzijds en de 'andere familieleden' anderzijds, om eruit af te leiden dat de materiële en/of financiële ondersteuning van het 'andere familielid' ook afkomstig kan zijn van de echtgenoot of wettelijk geregistreerde partner van de Unieburger."*

Verzoeker kan aan deze recente rechtspraak van de Raad van State geen afbreuk doen door te verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 14 juni 2016 nr. 235.050. Dit klemt des te meer nu de Raad van State zich in dit arrest niet ten gronde uitspreekt over deze rechtspraak en zeker nu het in die zaak ging over

gezinshereniging met een Belgische vader in toepassing van artikel 40ter juncto 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, wat dus geenszins te vergelijken is met de huidige situatie.

De verwerende partij heeft dus niet onzorgvuldig of in strijd met het Unierecht geoordeeld door vast te stellen dat de geldstortingen niet afkomstig zijn van de referentiepersoon en door deze bijgevolg buiten beschouwing te laten bij de beoordeling van het ten laste zijn. De bestreden beslissing is op dat vlak evenmin niet afdoende gemotiveerd.

Aangezien er in het kader van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing geen andere bewijzen van materiële steun werden voorgelegd, volstaat deze vaststelling om de conclusie, met name dat verzoeker niet ten laste was van de referentiepersoon in Nederland, te schragen. Verzoeker heeft aldus geen belang bij zijn kritiek op de motieven aangaande de voorgelegde documenten ter staving van zijn onvermogen. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan immers niet tot een andere beoordeling van het ten laste zijn – en dus tot de nietigheid van de bestreden beslissing – leiden.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en luidt als volgt:

*“SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL; VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL; VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET FORMELE MOTIVERING BESTUURSHANDELINGEN; VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET IN HET LICHT VAN ARTIKEL 8 EVRM, ARTIKEL 7 JUNCTO ARTIKEL 51 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU, ARTIKEL 27 VAN DE RICHTLIJN 2004/38/EG, ARTIKEL 39/79 EN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET*

1.

*Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.*

*Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:*

*[...]*

*In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in allé duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen allé redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).*

2.

*De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.*

*De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.*

*Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.*

*Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.*

*Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.*

*In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.*

*Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:*

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

*In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.*

*Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.*

*De bestreden beslissing is dan ook onjuist.*

*Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.*

*Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.*

3.

*Artikel 8 van het EVRM bepaalt:*

*“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie. ” Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”*

*Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.*

*In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.*

*Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleden is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).*

*De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleden, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.*

*De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn zus en zijn schoonbroer, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleden (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).*

*Het middel is dan ook gegrond.”*

2.2.2. Zoals dat wordt vereist door artikel 8 van de Vreemdelingenwet vermeldt het bevel om het grondgebied te verlaten dat het is genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dit omdat verzoekers legaal verblijf in België verstreken is. Verzoeker betwist dit niet.

Hij voert wél een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en

betoogt dat in de bestreden beslissing zijn gezins- en familieleden met zijn zus en schoonbroer niet afdoende is onderzocht en besproken, net zo min als de voorgelegde stukken dienaangaande.

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. De verwijzing, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, naar het gezins- en familieleden van de betrokken vreemdeling waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering is een weerspiegeling van deze bepaling.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekers gezins- en familieleden wel is besproken, net als de voorgelegde stukken. De verwerende partij is in eerste instantie van oordeel dat verzoeker geen beschermenswaardig gezinsleven heeft, aangezien verzoeker niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon en de afhankelijkheidsrelatie wordt betwist. Een en ander is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), luidens dewelke de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Het zelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie, zijnde het ten laste zijn, niet in een ander daglicht kon stellen. Ook in de uiteenzetting van dit middel brengt hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid bij. De verwerende partij kon dus terecht vaststellen dat verzoeker geen afhankelijkheidsrelatie heeft aangetoond en dat hij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Verzoeker, die geen gezinsleven heeft aangetoond met zijn schoonbroer en/of zus kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Gelet op hetgeen hiervoor al werd gesteld inzake de link tussen artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar het gezins- en familieleden in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker evenmin een schending van deze laatste bepaling aannemelijk, temeer nu hij geen bezwaren oppert inzake het hoger belang van het kind en zijn gezondheidstoestand, als elementen waarmee ook rekening moet worden gehouden.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld, en evenmin dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Verzoeker blijft in gebreke om uiteen te zetten hoe de bestreden beslissing de overige door hem aangevoerde bepalingen schendt. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend vierentwintig door:

|                      |                                                 |
|----------------------|-------------------------------------------------|
| A. WIJNANTS,         | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| C. VAN DEN WYNGAERT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS